

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἓν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 7 Φεβρουαρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 10

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόνον τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, πού βρέθηκε μπρὸς στὰ χοντρά τείχη τῆς φυλακῆς, κατάλαβε πόσο τρελλὸ ἦταν τὸ σχέδιό τους, καὶ τρέμοντας δλόκληρη ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

Μὰ ὁ Νικόλας δὲν ἦταν τόσο δειλός.

«Τὰ δύο παιδιὰ διευθύνθησαν πρὸς τὸ Τέμπλο...» (Σελ. 103, στ. γ').

Ὅταν μιά φορὰ ἀποφάσιζε κάτι ἐννοοῦσε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ τέλος παρ' ὅλες τῆς δυσκολίας. Ἔτσι χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ φόβο τῆς Νανέττας, ἐλευθέρωσε τὸ χέρι του καὶ προχώρησε μὲ θάρρος πρὸς τὸν φοβερό καὶ τρομερό σκαπανέα, πού τοὺς παρατηροῦσε μ' ὄλο καὶ μεγαλύτερη περιέργεια.

— Πολίτα θυρωρέ, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή ὁ Νικόλας, θὰ ἐπιθυμοῦσαμε ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ νὰ ἴδωμε τὸν πολίτη Σιμόν.

Ὁ γέρο-σκαπανέας, πού παρ' ὄλο τὸ ἀγριωπὸ ὕφος του δὲν ἦταν διόλου κα-

κὸς ἄνθρωπος, ἄρχισε νὰ γελάῃ χωρὶς νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν πίπα του.

— ὦ, ὦ, ἔκανε. Νομίζετε μικρά μου πὼς εἶναι δᾶ ἔτσι εὐκολο νὰ ἴδῃ κανεὶς τὸν πολίτη Σιμόν; Ἐχετε ἄδεια;

Ὁ Νικόλας παρ' ὄλο του τὴ θάρρος ἔμεινε γιὰ μιά στιγμὴ ἀναυδός. Ὅσο γιὰ τὴ Νανέττα, αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραβάῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς ἀπὸ τὸ μανίκι σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ: «Ἐλα, πάμε νὰ φύγουμε.»

Ὁ θυρωρὸς ἐνθουσιασμένος πού τοῦ παρουσιαζόταν εὐκαιρία νὰ διακρίψῃ κάπως τὴν ἀνυπόφορη καθημερινὴ μονοτονία, ἄρχισε νὰ συζητῇ μὲ τὰ παιδιὰ σχετικῶς μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τους. Δὲν τοῦ φαίνονταν ἐπικίνδυνα καὶ διασκεδάζε πού τὰ βλεπε ἔτσι φοβισμένα μὲ τὸ καλαθάκι τους στὸ χέρι.

— Δὲν τὸ ξέρετε λοιπὸν τοὺς εἶπε, πὼς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ στὸ Τέμπλο, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄδεια εἰσόδου ὑπογεγραμμένη ἀπὸ ἓνα μέλος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως;

Ὁ Νικόλας ὁμολόγησε πὼς τὸ ἀγνοοῦσε.

— Μὰ τέλος πάντων τί τὸν θέλετε τὸν Σιμόν; ρώτησε ὁ θυρωρὸς μὲ ἀπορία.

Ὁ μικρὸς μπαλωματὴς ἔνοιωσε τὸ κουράγιο του νὰ ξανάρχεται κι' ἀπάντησε δίχως δισταγμό.

— Εἶμαι ὁ κάλφας του. Ἐγὼ φυλάω τὸ μαγαζί του τώρα πού

λείπει. Ἐπειδὴ λοιπὸν χθὲς μᾶς ἔφεραν αὐτὲς τῆς μπουκάλες τοῦ κρασιοῦ, γιὰ νὰ τοὺς τῆς στείλωμε, προτίμησα νὰ τῆς φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος παρὰ νὰ τῆς ἀφήσω νὰ χαθoῦν.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔδειξε στὸν κέρβερο θυρωρὸ τῆς σκονισμένης μποτίλλης, πού ἡ Νανέττα ἔδγαζε μία-μία ἀπὸ τὸ καλαθί.

Τὸ κατσουφιασμένο πρόσωπο τοῦ Ροσὲ ἔλαμψε ὄλο, βλέποντας τὴν ἐτικέττα «Κονιάκ τοῦ Τυράννου κατασχεθὲν εἰς τὰ κελάρια τοῦ Κεραμεικοῦ τὴν 10 Αὐγούστου».

— Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! φώναξε. Καλὲ αὐτὸ εἶναι φαμόζο πεσκέσι. Ἀφησέ μου τῆς μπουκάλες, μικρέ, κι' ἐγὼ θὰ τῆς στείλω τοῦ Σιμόν.

Ὁ Νικόλας ὅμως δὲν ἦταν τόσο ἀνόητος.

— Ὅχι, εἶπε, παίρνοντας πίσω τὸ κα-

«Ἀρχισέ νὰ γελάῃ, χωρὶς νὰ βγάλλῃ ἀπ' τὸ στόμα του τὴν πίπα του...» (Σελ. 109, στ. β').

λάθι του και κάνοντας πώς θα σηκώνονταν να φύγει. Δεν μπορώ να παραδώσω τούτες τις μποτίλλιες, παρά μόνον στα χέρια του Σιμόν του Ίδιου, γιατί έχω κιάλας να του πω και για το μαγαζί του. Μιά λοιπόν και δεν θέλετε να μάς αφήσετε να μπούμε μέσα... αντίο σας!

Η όψη των δυο παιδιών δεν ήταν ανησυχαστική, ή αίτια για την όποιαν ήθελαν να μπούν μέσα, ήταν απολύτως λογική. Έτσι ο θυροφύλακας, αποφασισ να παραβιάσει τις διαταγές του που είχαν δοθεί και να επιτρέψει στα δυο μικρά την είσοδο, όπως την επέτρεπε στους προμηθευτές, που κουβαλούσαν κάθε πρωί το κρέας και τα άλλα τρόφιμα που χρειαζόταν η γυναίκα του Σιμόν.

— Ας είναι, είπε, δεν μου κάνει καρδιά να στερήσω τον φύλακα του λυκόπουλου από το πεσκέσι τούτο που του αξίζει του καίμενου. Θα σας δείξω από πού να πάτε στον Σιμόν, έτσι που να μη σας σταματήσει κανένας προτού να φθάσετε στην πόρτα του.

Η Νανέττα πήρε θάρρος σαν άκουσε τ' ανέλπιστα αυτά λόγια. Όσο για τον Νικόλα, ένα άδοστο θριαμβευτικό μειδίαμα ζωγραφίστηκε στα χείλια του.

— Ακολουθήστε με, είπε ο γέρο-σκαιπανάς, κάνοντας νεύμα στα παιδιά. Μά μην ξεχάσετε να πείτε στον Σιμόν να μου φυλάξει και μένα λιγάκι από τούτο το κονιάκ.

— Σας το υπόσχομαι, πολίτα, απάντησε ο Νικόλας.

Ο Ροσέ μπαίνοντας στο θυρωρείο τράβηξε τρεις φορές το κορδόνι του κουδουνιού που ανταποκρινόταν με την αϊθουσα του Συμβουλίου. Μ' αυτό είδοποιούσε ότι επρόκειτο να μπούν στη φυλακή προμηθευτάι δίχως σημασία, έφωδιασμένοι με άδεια εισόδου. Έστερα είπε στα παιδιά:

— Ακούστε μικρά, περάστε την αυλή, στρίψτε άριστερά και μπήτε στην πρώτη πόρτα. Είναι η αϊθουσα των δεσμοφυλάκων. Αν κανένας σας ρωτήσει τίποτε, πείτε του: «Προμηθευτάι έντεταλμένοι». Καταλάβετε;

— Ναι, πολίτα, είπαν τα παιδιά, που ή καρδιά τους κτυπούσε σά να ήθελε να σπάσει.

Μπήκαν μέσ' στη σκοτεινή φυλακή, διέσχισαν την αυλή, χωρίς να ανταλλάξουν ούτε μια λέξη μεταξύ τους και έφθασαν στην αϊθουσα του Συμβουλίου. Οι λίγοι άνθρωποι που βρίσκονταν στην αϊθουσα, απησυχολημένοι με τα χαρτιά που έπαιζαν και είδοποιημένοι από το κουδούνισμα του Ροσέ, ούτε γύρισαν να κοιτάξουν τα δυο παιδιά.

Η Νανέττα κι' ο Νικόλας θά είχαν μεγάλη επιθυμία να περάσουν χωρίς να έρθουν σε καμιά κουβέντα με τους δεσμοφύλακες. Μά δεν ήξεραν κατά πιά μεριά να τραβήξουν, Και φοβόνταν πώς,

αν ζητούσαν να τους δείξουν το δρόμο, θά κινούσαν τις υποψίες τους.

Επιτέλους φάνηκε κάποιος — καθαριστής δίχως άλλο — με σκούπα και φαράσι. Ο Νικόλας τον πλησίασε και του είπε με χαμηλή φωνή:

— «Προμηθευτάι έντεταλμένοι». Σε παρακαλώ, πολίτα, μπορείς να μου πής από πού πρέπει να πάμε για να φθάσουμε στο διαμέρισμα του πολίτη Σιμόν;

— Ελάτε μαζί μου, είπε λακωνικά ο υπηρέτης.

Ωδήγησε τα παιδιά, τα πέρασε από το περιβόλι και τα πήγε ως την είσοδο του δεξιού πύργου όπου βρισκόταν η σκάλα που οδηγούσε στα διαμερίσματα που ήταν άλλοτε κλεισμένη ή βασιλική οικογένεια και πού τώρα κατοικούσε μόνον ο Δελφίνος.

— Ανεβείτε! είπε, ο καθαριστής, ανοίγοντας μια βαρειά πόρτα που από πίσω της φαινόταν μια σκάλα, και χτυπήσε όταν φθάσετε στο τρίτο πλατύ-σκαλο. Ο Σιμόν θα σας ανοίξει.

Η Νανέττα κι' ο Νικόλας ανέβηκαν σχεδόν τρέχοντας τα σκαλοπάτια της σκάλας που στένευε ένδω ανέβαινε ψηλότερα. Σαν έφθασαν στο δεύτερο πάτωμα πήραν πρώτα αναπνοή χωρίς να τολμήσουν στην αρχή να χτυπήσουν τη βαρειά σιδερένια πόρτα που τους χώριζε από το διαμέρισμα του Δελφίνου.

— Ε, λοιπόν τί λές; είπε ο Νικόλας. Έφθάσαμε!

— Ναι, απάντησε η Νανέττα, αλλά να ιδούμε πώς θα μάς δεχθή ο Σιμόν.

— Μπα, τί θα μάς κάνει, θα μάς φάει; Και ο μικρός παπουτσής, χτύπησε την πόρτα με θάρρος.

Ένα καγκελωτό παραθυράκι άνοιξε και από πίσω από τα κάγκελα ξεπρόδωσε το φουσκωμένο πρόσωπο της γυναίκας του Σιμόν. Πιδ βρώμικη, πιδ πρισμένη, πιδ άσθματική από άλλοτε ή χοντρή νοικοκυρά χαμογέλασε αναγνωρίζοντας τα δυο παιδιά και άνοιξε εϋθὺς την πόρτα, για να μπούν μέσα.

— Πώς τα καταφέρατε να φθάσετε ως εδώ, τὰ ρώτησε, και τί γυρεύετε εδώ πέρα;

Ο Νικόλας χωρίς να διστάσει απάντησε ότι έλαβαν την άδεια να φέρουν ένα πανέρι για τον κηδεμόνα του Δελφίνου.

Χωρίς να ρωτήσει περισσότερα, ήσυχασμένη από τούτη τη βεβαίωση, ή κυρά-Γιαννούλα, ευχαριστημένη ωστόσο που έδλεπε γνωστά της πρόσωπα, πήρε τα παιδιά από το χέρι και τα ώδηγησε σ' ένα άλλο δωμάτιο, πού, όπως φαινόταν, χρησίμευε για κουζίνα και όπου βρισκόταν ο Σιμόν καθισμένος μπρός στο Τραπεζί. Στην άκρη του τραπεζιού ή Νανέττα είδε κι' ανεγνώρισε άμέσως το μικρό Δελφίνο που τους κοίταξε μ' ένα βλέμμα κουρασμένο κι' ανήσυχο,

το βλέμμα το χαρακτηριστικό σέ όλους τους φυλακισμένους.

Ο Σιμόν, μόλις αντίκρυσε τα παιδιά, πετάχτηκε επάνω. — Τί γυρεύετε σεις εδώ; έφώναξε άγρια.

— Μην κάνεις έτσι, Σιμόν, τον ήσυχασε ή γυναίκα του. Τα παιδιά έχουν πάρει την άδεια να μπούν και σου φέρνουν κάποιο πεσκέσι.

Χωρίς να δώσει καιρό να του ζητήσουν περισσότερες εξηγήσεις, ο Νικόλας έστησε μια-μια επάνω στο τραπέζι τις μποτίλλιες του που έκαναν εϋθὺς το θαύμα τους.

— Αυτές τις μποτίλλιες, είπε, μαζί με το καλάθι τις έφεραν στο μαγαζί. Θα είναι, δίχως άλλο για λόγου σου, μάστορη.

— Κοίτα! Κοίτα! φώναξε ο Σιμόν κολακευμένος διαβάζοντας την ετικέττα. Δίχως άλλο θάναι κανένας καλός πατριώτης που θέλησε να μου δείξει την εκτίμησή του για την άφοσίωσή μου που δείχνω στο Έθνος και για τη λαμπρή ανατροφή που δίνω στο λυκόπουλο.

Και χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, βιαστικός να γευθῇ το έλκυστικό ποτό, έγύρισε και είπε στη γυναίκα του.

— Εμπρός, Γιαννούλα, φέρε μας ποτήρια. Θα πιούμε όλοι μαζί στην υγεία της Δημοκρατίας.

Ένδω ο Σιμόν, βοηθούμενος από τον Νικόλα, ξεβούλωνε τις μποτίλλιες, ή Νανέττα κοίταζε με βαθειά συγκίνηση τον Δελφίνο που είχε άξιωθεί επιτέλους να ιδῇ ύστερα από τόσες δυσκολίες.

(Ακολουθεί)
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΚΥΛΙ;

Τρεις φίλοι, παιδιά του λαού, ανταμώθηκαν μια Κυριακή για να κάμουν τον περίπατό τους.

Ο ένας φορούσε καινούριο δαχτυλίδι, ο άλλος καινούριο πουκάμισο, κι' ο τρίτος καινούρια παπούτσια. Άλλα κανένας δεν έλεγε στον άλλον «με γεια» ούτε φαινόταν να προσέχη το καινούριο του.

Κεί που πήγαιναν, βλέπουν μπροστά τους ένα ψόφιο σκυλί. Ο πρώτος, για να κάμη τους άλλους να ιδούν επιτέλους το δαχτυλίδι του, άπλωσε έμφαντικά το δαχτυλό του και ρώτησε:

— Ποιος σκότωσε τούτο το σκυλί;

— Αμέσως ο δεύτερος, για να δείξη το πουκάμισό του, έφερε το χέρι στο στήθος κι' είπε:

— Τούτο το παλλικάρι! (δηλαδή «εγώ το σκότωσα».)

Κι' ο τρίτος, για να δείξη τα παπούτσια του, κλώτσησε περνώντας το ψόφιμο κι' είπε:

— Να χαθῇ το παλιόσκυλο!

Από τότε, άμα φορη κανείς τίποτα καινούριο και θέλει να το δείξη, λέει γελώντας: «Ποιος σκότωσε τούτο το σκυλί;»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΗΤΕΡΑ

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από τον πόνο της μητέρας. Αυτή πονεί με το παραμικρό, και πονεί με όλη της την ψυχή. Τη νύχτα, όταν όλοι κοιμούνται, κάθεται ξάγρυπνη και για τη θύμηση του ξενιτεμένου περιφρονεί τον ύπνο. Παραστέκει στο προσκέφαλο του άρρώστου και με την άφοσίωσή της προκαλεί το μοιραίο. Κοιτάζει το τέκνο της στα μάτια και βλέπει μέσα εκεί τον ούρανο με τ' άστρα.

Πολλά παιδιά δε φέρνονται στις μητέρες των όπως πρέπει. Είναι γιατί χορταίνουν άπ' την αγάπη τους την άμετρη και ζητούν λίγη διακοπή. Αν όμως γνώριζαν την πίκρα της όρφάνιας, θά εύλογούσαν την αδυναμία της γυναίκας. Όπου αποδειχεται κι' εδώ πως ο πόθος έχει μητέρα του τη στέρηση.

Για τη μητέρα μπορούμε να πούμε πως ζῇ σέ ξένα σώματα. Βρίσκεται στο καθένα χωριστά, κι' ενώ δεν τ' αποχωρίζεται, κατορθώνει να μη λείπει από πουθενά. Δε θά μπορούσε να βρεθῇ καλύτερο παράδειγμα άπ' αυτήν για το Πνεύμα, που λένε πως διαμοιράζεται παντού και μένει ή μονάδα που ήταν.

Όταν μείνης ολομόναχος στον κόσμο και βγῇς πώς έχεις γύρω σου έρημιά, θάκούσης ξάφνου μια φωνή που δε θάναι μια φωνή που θα τρέμει από λαχτάρα και θα διστάζει να ξεσπάσει. Καί, μέσ' στην πονεμένη της ανάπαυση, θά γνωρίσης με ταραχή την ψυχή της μητέρας σου.

Δεν ξέρω φυσικότερη επιθυμία από τούτη' να θέλεις, κλείνοντας τα μάτια σου για πάντα, ν' αντικρύσης εκείνη που πρωτόειδες όταν τ' άνοιξες. Το χέρι της μητέρας πέφτει στα βλέφαρα αλαφρά και θά κάμη να μην αισθάνεσαι το βαρύ χῶμα που θά σέ σκεπάσει. Μά ο πόνος της έπειτα, ο πόνος της;...

Γ. ΚΟΤΣ.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ

Πόσο χλωμός είσαι, αδελφέ μου, Πόση αγωνία στα δυο σου μάτια... Σάν τ' αν σου τρέξε για πέ μου Και νιώθω την καρδιά κοιμάτια...

Στης έρημης ζωῆς τὰ πλάτια Σάν μια ψυχρή πνοή τάνέμου Μέσ' στίς καλύβες, στα παλάτια Πλανιέται ο Πόνος, άκριβέ μου!...

— Σώπα, μην τρέμεις, μη δειλιάσεις... Κι' αν διάβασες μέσ' στην ψυχή μου Την τρικυμία... φτωχή αδερφή μου, Θάαρρος... κι' ω, μην αναστενάξεις! Ήταν άπ' το Θεό γραμμένο Νά δῇς το πόδι μου κοιμένο!...

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

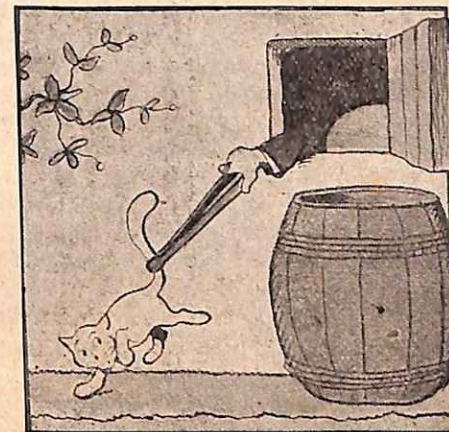
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ι'.

Τώρα ήρθε κι' ή σειρά του μπάριμπα-Γιάννη να μ' εκδικηθῇ για όσα του σκάρωσα.

Ο μπόγιας των γάτων — ο έχθρος της φυλής μου — είχε μάθει από γείτονες, πού με είχαν δει, πως ή σωτηρία του Άράπη, ή φάσσα με το ψαροκόκαλο, το σπάσιμο της μποτιλλίας και το χύσιμο του λαδιού ήταν όλα κατορθώματα δικά μου. Κι' όρκίστηκε να με κάνει να του τα πληρώσω άκριβά.

Έγώ ο κακόμοιρος δεν ήξερα τίποτα και, ανύποπτος, εξακολουθούσα να τριγυρίζω όπως πρώτα. Μιά μέρα, μπήκα και στην αυλή του ξενοδοχείου, να

κάμω την επιθεώρησή μου. Εκεί, κοντά στον τοίχο και κάτω από ένα παράθυρο της κουζίνας, είδα ένα βαρέλι ξέσκεπο. Περίεργος, πλησίασα να το μυριστώ, να καταλάβω τί έχει μέσα. Μοῦ φάνηκε άδειο, και σκέφτηκα να σκαρφαλώσω επάνω και να κοιτάξω μέσα για να βεβαιωθώ.

Άλλά δεν πρόφτασα. Εκείνη τη στιγμή, από το παράθυρο της κουζίνας, είδα να βγαίνει μια μεγάλη τσιμπίδα που την κρατούσε ένα μαυρομάνικο χέρι... Φοβήθηκα, γύρισα να φύγω. Άλλά πριν κάμω ένα βήμα, ή τσιμπίδα εκείνη με είχε άρπάξει άπ' την ουρά και, ως που να πῆς κίμνο, βοήθηκα πιασμένος από

τον μπάριμπα-Γιάννη — γιατί αυτός κρατούσε την τσιμπίδα — και ριχμένος μέσα στο άδειο βαρέλι, πού ο μπόγιας των γάτων το σκέπασε άμέσως.

Γιατί το βούλωμα του βαρελιού τόξε κεί κοντά του, στο παράθυρο, για να το μεταχειρισθῇ την ώρα που έπρεπε. Με άλλους λόγους είχε στήσει μια παγίδα και με φύλαγε για να με τσακώσει, ο κακούργος!

Και τώρα στα χέρια του. Κλεισμένος, φυλακισμένος, μέσα σ' ένα βαρέλι, πού δεν είχε παρά μια τρύπα, ίσα-ίσα για να μη σκάσω. Άδύνατο να βγώ, να γλυτώσω! Ο μπάριμπα-Γιάννης, χωρίς άλλο, θά μ' έκανε και μένα σιβέ!

Άλλά όχι. Δεν ήταν αυτή ή τύχη που με περίμενε. Ήταν κάτι άλλο, ίσως χειρότερο...

Ξημέρωνε της Παναγίας και το χωριό μας είχε γιορτή μεγάλη. Μουσικές, άγῶνες, χοροί, πυροτεχνήματα. Άνάμεσα στάλλα, θά σήκωναν κι' ένα μπαλ-

λόνι, που στο σκαφίδι του, γι' αεροναύτη, θάβαζαν ένα... γάτο. Κι' ο γάτος αυτός θάμουνε εγώ!

Μάλιστα! Ο μάργα-Γιάννης με παραχώρησε γι' αυτό το σκοπό στους 'Επίτροπους της εκκλησίας. Και την ωρισμένη ώρα, με κουβάλησαν στη σημαϊο-κωστή. Μ' έβαλαν, θέλοντας και μή, μέσα στο σκαφίδι του και τάφησαν. Γέλια, χειροκροτήματα, ζήτω! Τό παλόνι φεύγει, πετᾷ, ανεβαίνει. Κι' εγώ, —δυστυχία μου!— ανεβαίνω μαζί του στα σύννεφα για να γκρεμιστώ από τέτοιο ύψος! Καταλάβατε δηλαδή τι σκληρό θάνατο σοφίστηκε για μένα ο μπόγιας των γάτων;

Κι' ανεβαίνω... ανεβαίνω... ανεβαίνω...
(Ακολουθεί)

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σπιθοβόλησε η φωτιά στο τζάκι, κι' άστραψε η μικρή καμρούλα.

—Κρύο, ε, γιαγιά, σήμερα;

Μίλησε η Λέλα. Μιά ψηλή μελαχροινή κοπέλλα ως δεκαεφτά χρονών.

—Κρύο και κρύο, απάντησε η γιαγιά, τρίβοντας τα χέρια της, και ζεσταίνοντας τα σύγκαιρα στη σπιθοβόλη τη φλόγα του τζακιού.

—Καιρός για παραμύθι, ε;...

—Εσύ μίλησες, Λέλα;

—Εγώ βέβαια, βλέπεις κανένα άλλον στην κάμαρα;

Γέλασε άργυρόρηνχα η κοπέλλα.

—Σου φαίνεται παράξενο, ε; δεκαεφτά χρονών και να ζητάω παραμύθια! Μεγάλη, δέ σου λέω... Μά έλα που βρεθήκαμε οι δύο μας, σήμερα. Κάνει ένα κρύο τσουχτερό, το τάζάκι καίει, τα κάστανα είναι έτοιμα, ξεροσκαμμένα, κι' έχω μια τρελλή επιθυμία να θυμηθώ τα παλιά... Θυμάσαι, γιαγιά: Παιδούλα τόσο δά, μ' έναν κόκκινο παπαρίγγο στην κορφή, με τα χέρια χωμένα στις μασχάλες σου για να ζεσταίνονται, καθόμουνα κουλουριασμένη στα γόνατά σου, κι' άκουγα, ρουφούσα τα λόγια σου. Τα παραμύθια με τούς δράκους και τις βασιλοπούλες... Ω, νάκουγα πάλι και τι, τι τρελλή επιθυμία την έχω!...

—Παράξενη επιθυμία, κόρη μου. Στόν καιρό μου, στην ηλικία σου, είμαστε νοικοκυράδες στο σπίτι μας: εσύ ζητάς παραμύθια. Άλλο πάλι τοῦτο! Δοξάζω τ' όνομά Σου, Κύριε, γέλασε τώρα κι' η γιαγιά. Πολλά παράξενα έχω να δώ ακόμα.

—Κι' όμως αν ήθελες να μου πής κάτι, γιαγιά; Όχι παραμύθι, άστυέτηκα: κάτι απ' τη ζωή σου, όμορφο, τραγικό, β, τι και νά'ναι.

—Ω! τί μου θυμήθηκες, Λέλα! ναι, υπάρχει μια τραγική ιστορία στη ζωή μου, που ποτέ δεν την είπα, παιδάκι μου, σε κανένα... σε κανένα... Κάτι φοβερό που μου φαρμάκωσε τη ζωή μου για πάντα... για πάντα.

Μιλιά η Λέλα! Αθόρυβα τράβηξε μια καρέκλα δίπλα στη γιαγιά, και την κοίταξε με μάτια μεγαλωμένα απ' την πε-

ρίεργεια. Έτριξε η φωτιά στο τζάκι. Ένα κούτσουρο που στεκόταν σταχτωμένο όρθό, σωριάστηκε με μιās χάμω, μ' ένα παράξενο θρόισμα. Η γιαγιά παρακολούθησε την πτώση του κι' άναστενάξε βαθειά. Τι να θυμήθηκε άραγε;... Κάτι πολύ τραγικό σίγουρα! Στα στεγνωμένα, από καιρό, μάτια της έλαμψε μια πικροσταλίδα —μια μοναχά— κι' άστραψε εκεί στην άκρη της βλεφαρίδας σά διαμνάντι.

—Ένα παραμύθι... Ένα πικρό παραμύθι της ζωής μου. Θα στο πω.

—«Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν μια μητέρα, ούτε όμορφη, ούτε πλούσια, μά ήταν μητέρα. Ήξερε τί είναι αυτό, Λέλα μου; Δεν μπορώ να σου εξηγήσω τα μεγάλα πράματα που κλείνει αυτή η λέξη. Αισθάνομαι βαθειά μου, μέσα μου, πολλά-πολλά, που το στόμα άδυνατεί να εξηγήσει. Άς είναι... παράξενο παραμύθι: θ' άκούσης απόψε, Λέλα. Άκουσε: Η μητέρα του παρχμυθίου είχε δυο παιδιά. Ένα ζευγαράκι. Αγόρι και κορίτσι. Τ' αγόρι ζωηρό, τρελλό, με μύδρα άστραποδόλα μάτια, κόκκινα χρώματα χτυπητά. Το κορίτσι ήσυχο, ξανό, γλυκομίλητο, με γαλανά αγαπησιαρικά μάτια και χλωμοπέταλα στην όψη. Λατρεύονταν. Και τα δυο μαζί αγαπάγαν βαθειά τη μάνα τους, το μόνο προστάτη πουχαν στον κόσμο. Ήταν όρφανά... Συγχώρεσέ με, Λέλα, που το παραμύθι μου αρχίζει έτσι άνοστα και κοινά... Έχει όμως τραγικό και παράξενο τέλος, περίμενε... Η μάνα πέθαινε για τα παιδιά της. Μά περισσότερο από τ' αγόρι το ζωηρό, αγάπησε—όχι δεν μπορώ να το πω αυτό, προτίμηση δεν υπάρχει στην καρδιά της μάνας—μόνο που για το χλωμοπρόσωπο κοριτσάκι αισθανότανε μιά αλλοιώτικη τρυφερότητα. Προαίσθημα; Ίσως.

Τα παιδιά μεγάλωσαν. Κάποτε ο... —ας τον πούμε Τάκη— κάποτε ο Τάκης, τ' αγόρι, ζήτησε απ' τη μητέρα του να του χαρίσει ένα τουφεκάκι. Ένα άληθινό τουφεκάκι για να σκοτώνη πουλιά στο γειτονικό δάσος. Δεν το άρνήθηκε. Άλήθεια, ξέχασα να σου πω, τα παιδιά κάθονταν σε μιάν έξοχη, όχι μακριά απ' την Αθήνα, σ' ένα κτήμα

προγονικό, τη μόνη κληρονομιά του πατέρα τους. Ο Τάκης κάθε πρωτό έπερνε το τουφεκάκι του και τον Ρέξ, ένα μεγάλο κατακρδ σκύλο, και πήγαινε στο δάσος για πουλιά. Ένα πρωτό... —ω Λέλα... Λέλα, πώς θα μπορέσω να σου πω, απλά και ήσυχα, το παραμύθι μου;— Ένα πρωτό καλοκαιριάτικο, άφρο έφυγε ο Τάκης για το δάσος. Ήταν τότε ως δώδεκα χρονών η Άνθούλα—το κοριτσάκι το ξανθόμαλλο—σίμωσε τη μητέρα χαδιάρικα:—Μηνούλα, μ' άφίνεις να πάω να βρω τον Τάκη στο δάσος; Άσε με, μηνούλα, θα μαζέψω ανεμώνες και παπαρούνες και θα σου φέρω ένα τόσο μεγάλο μπουκέτο, μαμμά... άσε με, ε; Την άφησε...

Η γιαγιά σταμάτησε. Τα μάτια της απλάνη καρφώθηκαν στο ταπέτο της κάμαρας, λές και μετρούσε προσεχτικά κάθε κυκλάκι και τετραγωνάκι του σχεδίου του. Η Λέλα άμυλητη σηκώθηκε κι' έριξε ένα κούτσουρο στη φωτιά. Περίμενε κάτι τραγικό, και φοβόταν να μιλήση. Κάθισε πάλι στην καρέκλα της:

—Λοιπόν;...

Η λέξη σά να ξάφνιασε τη γιαγιά. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε μ' έκσταση τη Λέλα. Συνήλθε, ξανάρχισε:

—Δεν είχε κανένα κακό προαίσθημα κείνη την ημέρα η μητέρα. Έμπαινε, έβγαίνει, συγύριζε, σιγοτραγουδώντας ένα παλιό τραγούδι. Ήταν σχεδόν χαρούμενη. Σε καμιά ώρα άκουσε απ' έξω βήματα βαριά, δυο τρεις πνιχτές φωνές, ένα έλαφρό βόγγο. Άνοιξε κι' είδε την Άνθούλα, ματωμένη, στην άγκαλιά ενός γέρου χωριάτη. Πίσω ήταν η κυρά-Ζαχάρω η γειτόνισσα, μ' ένα κόκκινο μαντήλι στο κεφάλι. Το πρόσεξε καλά: αυτό είναι περίεργο, πώς μπόρεσε κείνη τη στιγμή να δη καλά, πώς η κυρά-Ζαχάρω φορούσε ένα κόκκινο μαντήλι στο κεφάλι!... Σε δυο ώρες η Άνθούλα πέθανε, σκοτωμένη από τα σκάγια του άδελφού της. Συχώρεσέ με, αν στο λέω έτσι κρύα κι' άνούσια... Συχώρεσέ με. Ο Τάκης δεν έμαθε ποτέ την τραγική αλήθεια. Το μυαλό της δύστυχης μητέρας μπόρεσε να δουλέψη κείνη τη φοβερή στιγμή. «Κυρά, ο Τάκης δεν ξέρει τίποτα. Ήμουνα στο δάσος, έκδοξα ξύλα. Η Άνθούλα σου άρχόταν κλεφτά, πίσω απ' τα πυκνά δέντρα και τα θαμνάκια, για να ξαφνιάση τον άδελφό της. Το πράσινο φουστανάκι άνακατεύονταν με τα φύλλα και δεν μπορούσε να τη νοιώσης. Ξαφνικά ο Τάκης τράβηξε, για να σκοτώση κάποιο πουλί κρυμμένο στα θαμνάκια. Είδα την Άνθούλα να πέφτη... δεν έβγαλε ούτε άχνα. Ο Τάκης δεν ξέρει τίποτα... κυνηγάει ακόμα. Άχ, πώς θα το μάθω, κυρά, τέτοιο κακό;» —Δε θα το μάθω μπάρμπα. Μά... τρέχα στο δάσος, πές του πώς τον θέλει ο θεός του στην Αθήνα,

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ υπό ANATOLE FRANCE

Σ'.

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Η Λουίζα και ο Φιφής πηγαίνουν

στο σχολείο από το δρόμο του χωριού. Ο ήλιος γελᾷ και τα δυο παιδάκια τραγουδούν. Τραγουδούν σάν τον κορυδαλλό, γιατί έχουν χαρούμενη, όπως κι' αυτός, την καρδιά τους. Τραγουδούν ένα παλιό τραγούδι, που τόχαν τραγουδήσει κι' οι γιαγιάδες τους όταν ήταν μικρά κοριτσάκια, και που θα το τραγουδήσουν μιά μέρα και τα παιδιά των παιδιών τους. Γιατί τα τραγουδάκια είναι σάν άθάνατα πουλιά και πετούν από χείλη σε χείλη μέσ' από τις γενιές. Τα χείλη μιά μέρα χάνουν το χρώμα τους και σιωπούν τόνα ύστερ' από τάλλο, μά το τραγούδι πετᾷ πάντα. Υπάρχουν τραγούδια, που μᾶς έρχονται από τον καιρό που δλοι οι άντρες ήταν βοσκοί κι' όλες οι γυναίκες

Σε λίγες μέρες η γιαγιά πέθανε. Το στερνό της παραμύθι τόπε στη Λέλα, που δεν πρόδωσε ποτέ το μυστικό.

Η Λέλα σιγοκλαίει στην πολυθρόνα. Η γιαγιά κουλουριαζεται, μαζεύεται, λές κι' η θύμηση του δράματος της ζωής της την τσακίζει...

Σε λίγες μέρες η γιαγιά πέθανε. Το στερνό της παραμύθι τόπε στη Λέλα, που δεν πρόδωσε ποτέ το μυστικό.

Ο ΑΡΑΠΗΣ

Ένας Χιώτης, μιά φορά, πήγε μέσ' στην Άραπιά, για να κάνει το χασάπη. Και σάν έστρωσε η δουλειά του, πήρε στα χασάπικα του, παραγιά, κι' έναν Άραπη. Σάν τον είδε μαύρο, μαύρο, είπε:—«Εγώ το μέσο θάβρω να σε κάνω, Άραπουλάκη, άσπρο σάν περιστεράκι.» Κι' άρχινᾷ τη μέρα πᾶσα να τον πλύνη, να τον γδέρνη, κι' αλυσίβα, με ποτάσσα, με σαπούνι, με νερό, κι' άκου-φορές ακόμα πέρνει, να τον κάνει καθαρό. Πέφτει ο δούλος του θανάτου, μά-δεν άλλαξε η μογιά του. Και σάν είδε τί γενόταν πῶς, ο δόλος, τεραννιόταν, στέκει κάποιος και του Χιώτη λέει, με γέλια:—«Πατριώτη, τον Άραπη να λευκάνης, άδικα τον κόπο χάνεις.»

(«Παραμύθια κατά τον Αϊσώπο.»)

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΤΟΣ

«Πέρασε περήφανος μπροστά στο έκπληκτο ζωο». (Σελ. 113, στ. γ'.)

βοσκοπούλες. Γι' αυτό λένε μονάχα για άρνιά και για λύκους.

Η Λουίζα κι' ο Φιφής τραγουδούν.

Το στόμα τους είναι στρογγυλό σά λουλούδι, και το τραγούδι τους φτερουγᾷ, ξάστερο και δυνατό στον πρωινό αέρα.

Μά ξαφνικά, το τραγούδι σταματᾷ στο λαργύγι του Φιφί.

Ποιά άόρατη δύναμη έπνιξε τη φωνή του μικρού μαθητή;

Ο φόβος!

Κάθε μέρα, άπαντάει μοιραία στην άκρη του δρόμο το σκύλο του χασάπη, και κάθε μέρα η καρδιά του σφίγγεται μόλις τον βλέπει και τα γόνατά του λυγούν. Κι' όμως ο σκύλος ούτε τον φοβρίζει, ούτε του ρίχνεται. Κάθεται μόνο ήσυχα στο κατώφλι του μαγαζιού τ' άφεντικού του.

Είναι όμως μαύρος, τα μάτια του, σάν

άπο αίμα, κοιτάζουν καρφωτά, και τᾷσπρα μυτερά σκυλόδοντά του ξεπροβάλλουν από το μουσούδι του. Είναι φριχτός να τον βλέπεις. Κι' ύστερα, δλη την ώρα κάθεται μέσ' στα αίματα, στα κόκαλα και στα κρέατα, κι' έτσι γίνεται πιό τρομερός ακόμα. Βέβαια, το ξέρουμε πώς δεν τᾷσφαζε αυτός δλα έκείνα τᾷσφαχτά, ώστόσο αυτός βασιλεύει μέσ' σ' έκείνο το μακλειό. Ά, είναι άγριο ζωο δ σκύλος του χασάπη.

Κι' ο Φιφής, μόλις τον αντικρύσει από μακριά, πέρνει μιά μεγάλη πέτρα, όπως έχει ιδη να κάνουν άλλοι άνθρωποι, και περνᾷ από το χασάπικο, ξύνοντας τον αντίθετο τοίχο του δρόμου.

Έτσι έκανε και τώρα, κι' η Λουίζα τον κοροΐδεψε γι' αυτό.

Πώς τον κοροΐδεψε; Δεν τοῦπε βέβαια κανένα άσχημο λόγο. Δεν έπαψε

μάλιστα να τραγουδᾷ. Μά άλλαξε τη φωνή της κι' άρχισε να τραγουδᾷ με τόνο τόσο κοροΐδευτικό, ώστε ο Φιφής κοκκίνησε ως τ' αυτιά.

Τότε έγινε μιά σπουδαία εργασία μέσα στο μικρό του κεφαλάκι. Σκέφθηκε ότι τη ντροπή πρέπει να τη φοβάμαστε πιό πολύ κι' από τον κίνδυνο. Και φοβήθηκε μήπως φανή φοβηταίριος.

Έτσι, όταν σκόλασε και ξαναείδε το σκύλο του χασάπη, πέρασε περήφανος μπροστά στο έκπληκτο ζωο.

Η ιστορία λέει πώς κοιτάζε λοξᾷ, να ιδη αν τον έβλεπε η Λουίζα. Κι' έχου-με χρέος να το πούμε, πώς αν δεν υπήρχαν κυρίες και δεσποινίδες στον κόσμο, οι άντρες θα ήταν πολύ λιγώτερο γενναίοι.

(Ακολουθεί τὸ Ζ')

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ CH. DICKENS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Σιρόπι; ..

— Ναί, νά τό πίνουμε σιγά-σιγά, ἐκεῖ πάνω στό θάλαμο, κάθε βράδυ. Στό δικό μου θάλαμο θά κοιμάσαι καί σύ, φαντάζομαι.

Αὐτό δέν τὸ εἶχα σκεφθεῖ, ὥστόσο ἀπάντησα:

— Ναί, ναί, αὐτό μ' ἀρέσει πολύ.

— Θαυμάσια. Τώρα, θέλεις ν' αγοράσουμε κι' ἕνα σελλίνι μπισκότα μυγαλάτα; Τοῦ ἀπάντησα ὅτι κι' αὐτό μ' ἄρεσε πολύ.

— Καί μερικά φρούτα καί πάστες; "Ε, δὲ θέλεις, μικρὲ Κόππερφηλδ;

Χαμογέλασα ὥπως χαμογελοῦσε, ὥστόσο δὲν ἤξερα τί ἀπάντησῃ νὰ δώσω.

— Σύμφωνοι λοιπόν! εἶπε ὁ Στίρφορντ. Θάχουμε νὰ τρώμε κάμποσον καιρό. Θὰ τὰ φωνίσω ἐγώ, μὴ σὲ νοιάζει. Λαθρεμπόριο, βλέπεις. "Εγὼ βγαίνω ἀπ' ἐδῶ μέσα κρυφά, ὅποτε μοῦ καπνίσει, δὲ μὲ πέρνει κανεὶς μυρωδιά.

Κι' ἔχωσα τὰ λεφτά μου στὴν τσέπη, προσθέτοντας:

— Μὴ σὲ νοιάζει καθόλου ἐσένα. "Εγὼ θὰ τὰ κανονίσω ὅλα.

Καί κράτησε τὸ λόγο του. "Εγὼ ὅμως, μέσα στό βάθος τῆς καρδιάς μου ἐνοιώθα ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀσχημὸ κι' ὅτι δὲν ἔκανα καλὴ χρῆση τῶν χρημάτων πού μοῦχε δώσει ἡ μητέρα μου. "Ὡστόσο κράτησα σάν πολὺτιμο πράγμα τὸ χαρτάκι ὅπου ἦταν τυλιγμένα.

"Όταν ἀνεδῆκαμε νὰ κοιμηθῶμε, ὁ Στίρφορντ μοῦδειξε ὅλα ὅσα εἶχε αγοράσει καί τ' ἀπλώσε ἀπάνω στό κρεβάτι, πού τὸ φώτιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Κοίταξε δῶ, μικρὲ Κόππερφηλδ! Εἶναι γιὰ νὰ τρῶς ἕνα χρόνο!

Δὲν τολμοῦσα ἐγώ, μικρὸς καθὼς ἤμουν, νὰ προσφέρω στοὺς ἄλλους καί νὰ διευθύνω τὸ συμπόσιο, ὅταν ἦταν ἐκεῖ ὁ Στίρφορντ. Τὸν παρακάλεσα λοιπὸν νὰ-ναλλάξει αὐτὸς νὰ «σερβίρῃ», κι' ὅλοι οἱ μαθητὲς τοῦ θαλάμου ὑποστήριξαν τὴν παράκλησή μου. "Εκεῖνος δέχτηκε, κάθησε στό μαξιλάρι μου, μοίρασε μὲ ἀξιοθαύμαστη δικαιοσύνη τὰ γλυκά καί μᾶς κέρασε τὸ σιρόπι σ' ἕνα ποτηράκι δίχως ποδάρι, πού ἦταν δικό του. "Εγὼ καθόμουν στό πλάϊ του κι' οἱ ἄλλοι τριγύρω μας, ἀπάνω στὰ κοντινὰ κρεβάτια ἢ κατὰ γῆς.

Πῶς τὴ θυμοῦμαι ἐκείνη τὴ βραδυά! Μιλοῦσαμε σιγανά, ἡ μάλλον ἐκείνοι μιλοῦσαν κι' ἐγὼ τοὺς ἀκούγα μ' εὐλάβεια. Τὸ σεληνόφως ἔπερτε στό δωμάτιο καί σχεδίαζε ἕνα παράθυρο πάνω στό παρκέτο. Εἴμαστε ὅλοι στό σκοτάδι, ἐκτός ὅταν ὁ Στίρφορντ ἀναθε κανένα σπέρτο, γιὰ νὰ βρεῖ κάτι πάνω στό τραπέζι. Τὸ

συμπόσιό μας εἶναι μυστικό, ὅλοι μιλοῦν ἀπὸ μέσα τους, καί τοὺς ἀκούω ὅλους μ' ἕναν ἀόριστο καί μυστηριώδη φόβο, εὐτυχισμένος γιατί ἐνοιώθα γύρω μου φίλους. Τρόμαξα ὥστόσο πολύ, ἀν καὶ ἔκανα πῶς γελοῦσα, ὅταν ὁ Τράτλ εἶπε ὅτι εἶδε ἕνα φάντασμα σὲ μιὰ γωνιά.

Διηγῆθηκαν τότε ἕνα σωρὶ ἱστορίες γιὰ τὸ σχολεῖο καί γιὰ τὰ πρόσωπα, πού ζοῦσαν ἐκεῖ μέσα.

"Εμαθα ὅτι ὁ κ. Κρίκλ — ὁ «Τάρταρος» — ἦταν ὁ αὐστηρότερος καί σκληρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς δασκάλους τοῦ κόσμου. "Ὅτι μέρα δὲν περνοῦσε δίχως νὰ δειρῇ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὰ παιδιά. "Ἄλλο τίποτα δὲν ἤξερε ἐκτός ἀπὸ τὸ ξύλο, καθὼς ἔλεγε ὁ Στίρφορντ. "Ἦταν πιδ ἀγράμματος κι' ἀπὸ τὸ χειρότερο «κούτσουρο» τῆς τάξης.

"Εμαθα ὅτι ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ ξύλινο πόδι, πού τὸν ἔλεγαν Τόγκμπυ, ἦταν ἕνας ἀκαρδὸς, βάρβαρος, πού πέρασε τὴ ζωὴ του πάντα μαζί μὲ τὸν κ. Κρίκλ, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔκανε ἐμπόριο καί τὸν εἶχε βοηθήσει σὲ διάφορα λαθρεμπόρια κι' ἄλλες τέτοιες δουλειές. Τὸν ἀκολούθησε λοιπὸν καί στοὺς ἐκπαιδευτικὸς στάδιο.

"Ὁ Τόγκμπυ αὐτὸς θεωροῦσε ὅλο τὸ σχολεῖο, δασκάλους καί μαθητὲς, σάν προσωπικούς του ἐχθρούς, κι' ἡ χαρὰ του ἦταν νὰ τοὺς τιμωρεῖ καί νὰ τοὺς παιδεύει.

"Εμαθα ὅτι ὁ κ. Κρίκλ εἶχ' ἕνα γιὸ πού τὸν βοηθοῦσε στὴ διευθύνση τοῦ σχολείου. "Ὅτι κάποτε τόλμησε νὰ ὑποδείξει στὸν πατέρα του ὅτι μεταχειριζόταν πολὺ ἀσχημὰ τὰ παιδιά, κι' εὐθὺς ὁ κ. Κρίκλ τὸν ἔδωξε ἀπ' τὸ σπῆτι του, κι' ἀπὸ τότε ἡ κ. Κρίκλ κι' ἡ κόρη τῆς περνοῦσαν ζωὴ πολὺ λυπημένη.

Μὰ τὸ πιδ παράξενο πού ἔμαθα, ἦταν πῶς ὑπῆρχε ἕνας μαθητὴς, πού ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ τὸν δειρεῖ ὁ κ. Κρίκλ κι' ὅτι ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Στίρφορντ.

— Ναί, ἔτσι εἶναι, ἐπιβεβαίωσε ὁ Στίρφορντ. "Ἄν τοῦ βαστά, ἄς μοῦ χτυπήσει καί τὸ μικρὸ μου τὸ δαχτυλάκι.

"Ενας ἡσυχόλης μαθητᾶκος (ὄχι ἐγὼ) τὸν ρώτησε:

— Κι' ἂν σὲ χτυποῦσε καμμιά φορά, τί ὀκνεαες;

Τότε ὁ Στίρφορντ ἀναψ' ἕνα σπέρτο (σὰ νὰ θελε νὰ δώσει περισσότερὴ λάμψη στὴν ἀπάντησή του) κι' ἀπάντησε:

— Πρῶτα-πρῶτα, θὰ τοῦ κοπανοῦσα τὸ καλαμάρι στό κεφάλι...

"Ὑστερα ἔσθισε τὸ σπέρτο καί μείναμε ὅλοι στό σκοτάδι, βαστώντας τὴν ἀνάσας μας ἀπὸ τὸ φόβο μας.

"Εμαθα ἀκόμα ὅτι ὁ κ. Σάρπ κι' ὁ κ. Μὲλ ἔπερναν ἄθλιο μισθό, κι' ὅτι ὁ κ. Σάρπ ἔπερνε πάντα τὴ χειρότερη μερίδα

στό τραπέζι τοῦ κ. Κρίκλ. "Ὁ Στίρφορντ, πού ἔτρωγε (μόνος αὐτὸς ἀπ' ὅλους τοὺς μαθητὲς) στό τραπέζι τοῦ κ. Κρίκλ, τὸ ἐπιβεβαίωσε κι' αὐτό.

"Εμαθα ὅτι ἕνας μαθητὴς ἦταν γιὸς καρβουνιάρη, κι' ἀντὶς γιὰ δίδακτρα, πλήρωνε κάρβουνα, γιὰ αὐτὸ καί τοῦ εἶχαν βγάλει παρατσούκλι «Ὁ κ. "Αντιπραγματισμός», πέρνοντας τὴ λέξη ἀπὸ τὸ σχετικὸ κεφάλαιο τῆς "Αριθμητικῆς. "Ὅτι μπόρα καί πουδῖγκα ποτὲ δὲν σερβίριζαν στὰ παιδιά, κι' ἄς ἦταν πληρωμένη στὰ «τροφεία». "Ὅτι ὁ κ. Μὲλ ἦταν καλὸς νέος, μὰ πάρα πολὺ φτωχός, κι' ὅτι ἡ μητέρα του ἦταν κι' αὐτὴ φτωχική κι' ἀπένταρη. Αὐτὸ μοῦ θύμιζε τὴ γριά τοῦ φτωχοκομεῖου καί σκέφθηκα πῶς αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ μητέρα του, Μά, δόξα στό Θεό, δὲν εἶπα λέξη.

Αὐτὰ ὅλα τὰ λέγαμε ὅσο τρώγαμε. "Όταν ἀποφάγαμε, οἱ περισσότεροι πῆγαν καί πλάγιασαν στὰ κρεβάτια τους καί σὲ λίγο τοὺς μνηστήκαμε καί μεῖς, σιγοκουβεντιάζοντας πάντα καθὼς γδυνόμαστε.

— Καληνύχτα, μικρὲ Κόππερφηλδ, εἶπε ὁ Στίρφορντ. Σὲ πέρνω στὴν προστασία μου.

— Εὐχαριστῶ πολύ, τοῦ εἶπα ἐγὼ μ' εὐγνωμοσύνη, εἰσαι πολὺ καλός.

— Τίποτα. Καληνύχτα!

— Καληνύχτα.

"Εγὼ δὲν σκεπτόμουν παρὰ μόνο αὐτὸν καί τὸν θαύμαζα γιὰ τὴ δύναμη πού εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο. Στὰ παιδικὰ μου μάτια ἦταν ἕνα μεγάλο καί σπουδαῖο πρόσωπο, πού ἡ προστασία του ἄξιζε ἕνα βασίλειο. Κοιμήθηκα, λοιπὸν εὐτυχισμένος, γιατί τὴν εἶχα ἀποκτήσει.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

"Η ζωὴ στὴ Σχολὴ Σάλεμ

Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν ἐπίσημα τὰ μαθήματα. Θυμᾶμαι τί βαθειὰ ἐντύπωση μοῦκαμε ἡ στιγμή πού ἔσθισε μονομιάς ἡ βουή ἀπὸ τίς φωνές κι' ἔγινε βαθύτατη νεκρική σιγή, μόλις μπῆκε μέσα ὁ κ. Κρίκλ. Στάθηκε ὀρθὸς στό κατώφλι τῆς πόρτας, κοιτάζοντάς μας στὰ μάτια, σάν τὸ δράκο τοῦ παραμυθιοῦ, πού κοίταζε τοὺς αἰχμαλώτους του.

"Ὁ Τόγκμπυ ἦταν στό πλάϊ του. "Α-δίκως φώναζε βροντερὰ:

— Σιωπή!

"Εμεῖς εἴμαστε ὅλοι βουβοί, μαρμαρωμένοι, ἀσάλευτοι.

"Ὁ κ. Κρίκλ μίλησε (κι' ὁ Τόγκμπυ φυσικὰ ἐπανελάβε) κι' ἀκούσαμε ὅλοι τ' ἀκόλουθα λόγια:

— Μικροὶ μαθηταί, ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα νέος χρόνος. Κοιτάξτε καλὰ τί θὰ κάμετε αὐτὸ τὸ νέο χρόνο. "Εργαζήτε μὲ ζῆλο, τὸ καλὸ πού σὰς θέλω, γιατί ἐγὼ ἔχω πολὺ ζῆλο νὰ σὰς τιμωρήσω. Δὲ θὰ λυπηθῶ κανέναν. "Ὅπου χτυπάω ἐγώ, τοῦ κάκου θὰ τρίβετε τὸ μένος: τὸ σημάδι δὲ βγαίνει! Καί τώρα ἐμπρός, δουλειά!

"Αφοῦ τελείωσε ὁ σπουδαῖος αὐτὸς «ἐναρκτήριος λόγος», ἔφυγε ὁ Τόγκμπυ, κι' ὁ κ. Κρίκλ ἤρθε κοντὰ σὲ μένα.

— "Ἄν ἐσὺ ξέρεις νὰ δαγκάνεις, μοῦ εἶπε, ξέρω κι' ἐγὼ περίφημα. Βλέπεις τὴ βέργα μου: Δόντι μιὰ φορά, ἔ; Σκυλίσιον δόντι, ἔ; Χοντρὸ δόντι, ἔ; Μυτερὸ δόντι, ἔ; Δαγκάνει ὥραϊα, ἔ; Δὲ δαγκάνει ὥραϊα;

Καί σὲ κάθε «ἔ;» μοῦδινε καί μιὰ βεργιά, πού μ' ἔκανε νὰ λυγίσω στὰ δυὸ ἀπὸ τὸν πόνο. "Ετσι πλήρωσα τὴν «πολιτογράφησή μου στὴ Σχολή, καθὼς ἔλεγε ὁ Στίρφορντ. Κι' ἀλήθεια, ἦταν ἀκριδὰ πληρωμένη.

Δὲν μποροῦσα ὥστόσο νὰ παινευθῶ πῶς μόνο γιὰ μένα ἔγινε ἡ ἰδιαίτερη αὐτὴ περιποίησις. Οἱ περισσότεροι μαθητὲς δὲν τραβοῦσαν λιγώτερα, κάθε φορά πού ὁ κ. Κρίκλ ἔκανε τὸ γύρο στὴν τάξη. Τὰ παιδιά ἔτρεμαν κι' ἔκλαιγαν μόλις ἐμπαινε, τόσος ἦταν ὁ τρόμος τους. Κι' ὅταν ἔβγαине πιά ἀπὸ τὴν τάξη — ἔ, τότε κανεὶς δὲν ἔμενε πού νὰ μὴ χύνει πικρὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς πόνους. Θὰ τὸ περάσετε γιὰ ὑπερβολή, μὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Φαντάζομαι πῶς ὁ κ. Κρίκλ ἀγαποῦσε ἀφάνταστα τὸ ἐπαγγελμά του, δηλαδή τὸ ραβδοκόπημα τῶν παιδιῶν. Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθεῖ στὸν πειρασμὸ νὰ δώσει μερικὸς μπάτσους στὰ φουσκωτὰ μάγουλα ἢ μερικὲς βεργιὲς στίς γυμνὲς γάμπες. Κι' ἐγὼ ὁ καϊμένος ἤμουν πολὺ φουσκομάγουλος ἐκείνον τὸν καιρὸ καί εἶμαι σὲ θέση νὰ τὸ βεβαιώσω. Συλλογίζομαι ὅτι μποροῦσαν νὰ ἔδιναν σ' αὐτὸ τ' ἀνήμερο θηρίο ὅλα τ' ἀξιώματα, νὰ τὸν κάμουν ἀρχιστράτηγο κι' ἀρχιναύαρχο, μόνο διευθυντὴ σχολείου δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κάνουν.

Θυμοῦμαι μὲ τί τρόπο σκύδαμε τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ φόβητρο αὐτὸ καί τί ἀσχημὰ πού μαθαίναμε νὰ τρέμουμε μπροστὰ στὴ βία, στὰ πρῶτα βήματα τῆς παιδικῆς μας ζωῆς!

Κάθετα στὴν ἑδρα του καί χαρακῶναι ἕνα τετράδιο ἀριθμητικῆς. Καθόμαστε καί μεῖς στὰ θρανία μας καί τὸν κοιτάζουμε στὰ μάτια, γιατί δὲ μπορούμε νὰ κάνουμε ἄλλοιως. "Ὁ φόβος συγκεντρώνει τὴν ψυχὴ μας σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, σ' αὐτὰ τὰ μάτια. Μᾶς κοιτάζει μιὰ στιγμή, ἐμεῖς χαμηλώνουμε τὰ μάτια. Ξαφνικά φωνάζει ἕναν:

— Ναρ'εἰ ἐδῶ ὁ Δίκσον!

"Ὁ δυστυχισμένος ἔνοχος (φαίνεται ὅτι τὰ γραπτά του δὲν ἦταν ταχτικά) προχωρεῖ, μουρμουρίζει κάτι δικαιολογίες, ὑπόσχεται νὰ τὰ γράψει αὔριο καλὰ...

"Ὁ κ. Κρίκλ κάνει πῶς γελάει πρὶν τὸν δειρῇ, καί μεῖς γελοῦμε τὸ ἴδιο, γιὰ νὰ τὸν κολακέψουμε ἔτσι ταπεινά. Γελοῦμε, ἐνῶ εἴμαστε χλωμοὶ σάν πεθαμένοι ἀπὸ τὸ φόβο μας.

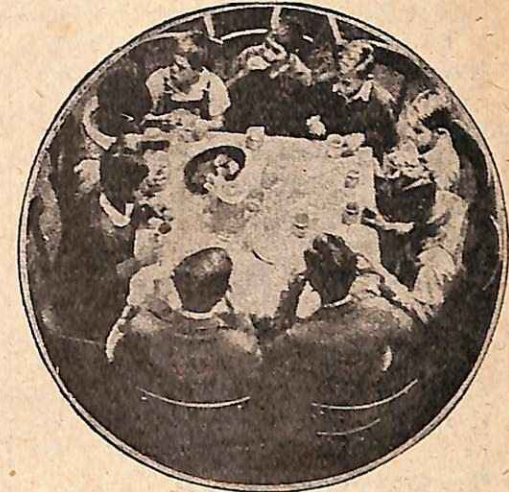
('Ακολουθεῖ)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

"Ἄν σὰς ἔλεγαν ξαφνικά, νὰ σηκωθῇτε νὰ πάτε σ' ἕνα σχολεῖο, πού βρίσκεται μακριὰ σὲ κάποια ἐξοχή, νὰ καθήσετε ἐκεῖ καί νὰ ζῆτε μαζί μὲ 20-25 ἄλλα παιδιά, σὰ μιὰ οἰκογένεια, νάχετε ἕνα δάσκαλο καί μιὰ δασκάλα, πού θὰ σὰς φέρονται σάν ἀληθινοὶ φίλοι. — κι' ὄχι σάν τὸν κ. Κρίκλ... — νὰ ἐτοιμάζετε ὅλοι μαζί τὰ θέματά σας, νὰ παίζετε, νὰ γυμνάζεστε, καί μαζί μὲ ὅλ' αὐτὰ, νὰ μορφώνεστε καί νὰ προχωρῆτε στίς τάξεις — πῆθε μου ποῖς ἀπὸ σὰς δὲ θὰ χτυποῦσε παλαμάκια καί δὲ θὰ πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του σὲ μ.α. τέτοια πρότασις;

Καί μὲ τὸ δικό σας. "Ενα τέτοιο σχολεῖο, ὅπου τὰ παιδιά εἶναι σάν παιδιά τῆς ἴδιας οἰκογένειας κι' ἔχουν ἕνα δάσκαλο — πατέρα καί μιὰ δασκάλα — μητέρα, ἕνα τέτοιο σχολεῖο τ' ἀγαποῦν περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο τους τὸ σπιτικό.

Τὸ κοινὸ τραπέζι.

ὥρατο ἐξοχικὸ σπιτάκι. Μὰ δὲν εἶναι ἕνα συνειθισμένο «σχολεῖο-οἰκοτροφεῖο». Αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ σπιτικό, περισσότερο σπιτικό παρὰ σχολεῖο. Πρῶτα-πρῶτα οἱ

"Η ὥρα τῆς γυμναστικῆς.

Εὐλουρητική.

Μόνο, πού νὰ βρεθεῖ τέτοιο σχολεῖο; Κι' ὅμως κάπου βρίσκεται κι' αὐτὸς ὁ μικρὸς (πολὺ μικρὸς δυστυχῶς) παράδεισος τῶν παιδιῶν, πού ἂν τὸν ἔβλεπε ὁ λυκαίερχος τοῦ Κόππερφηλδ, θὰ ἔσκαζε... "Ενας γερμανὸς καθηγητὴς, μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του πού εἶναι κι' αὐτὴ δασκάλα, ἔδρυσαν αὐτὸ τὸ σχολεῖο σ' ἕνα

μαθητὲς εἶναι λίγοι, μόνο καμμιά εἰκοσαριά ἀγόρια ἀπὸ 10-16 χρόνων. Καμμιά αὐστηρότης καί καμμιά πειθαρχία. "Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι τόσο σπιτίσια, τόσο γλυκειά, ὥστε κάθε παιδί θεωρεῖ τ' ἄλλο σάν ἀδελφὸν του, καί τοὺς δασκάλους σάν ἀληθινούς γονεῖς του, κι' ἔτσι εἶναι ὁ λωεδιόλου περιττὲς οἱ αὐστηρότητες, οἱ

Τεχνικὰ προβλήματα.

Σκάκι συντροφικό (παίζουν δυὸ μὲ δυὸ)

Ετελεσθήσαν δλοι αὶ παραγγέλαι σου· ἡ βραδύτης ἐφείλεται εἰς τὴν πληθώραν τῶν ἐπιστολῶν πού λαλῶν αὐτὴ τὴν ἐποχὴν) **Κυπριώτικο 'Ακρογιάλι** (αὐτὸ σου ἐνέκρινε στὸ 9 φύλλο)· **Κωνστ. Μανέραν** (χαίρω ποὺ τόσος ἀρέσους τὰ νέα μου μυθιστορήματα· Σῆμα ἐστειλα·) **Ἐλένην Η. Μεγαλοπούλου** (τὸ παλιὸ σου ψευδώνυμο τὸ ἔχει τώρα ἄλλη)· **Πόνου Δάκρυ** (πιστεύω νάλαβες τὴν ἀπόδειξή σου καὶ τὸ Σῆμα)· **Γκρέτα Γκάρμπο** (αὐτὸ σου ἐνέκρινε· τώρα περιμένω καὶ τὴν ἀπάντησή σου στὴ Κυριακή)· **Βολιώτικο Φοιτητάκι** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ)· **Βασιλέα τῆς Ἐρήμου** (Σῆμα, Ὁδηγὸν καὶ λυσόχαρ, ἐστειλα·) **Νέαν Ἑλλάδα** (ἐστειλα Ὁδηγὸν καὶ 22 τετράδια)· **Ὀνειρον Δόξης** (δσας ἐγκρίνω θὰ τὰς ἰδῃς δημοσιευμένες)· **Ἀτρομήτον Θαλασσομάχον** (σοὺ ἐνέκρινε τὸ ψευδών. τὰς λύσεις ὅμως πρέπει νὰ τὰς γράψῃς σὲ χαρτὶ τῶν λύσεων καὶ νὰ τὰς ξαναστελῇς)· **Ἀνδαλουσιαν** (ἀδύνατο· μπορεῖς ὅμως νὰ τὴν ξαναστελῇς)· **Ἀνοιξιάντικη Ἀδύγη** (τὸ Σῆμα ἐστάλη τὴν 26/1/931)· **Ἐντελβαῖς Στρατονίου** (τὸ ψευδώνυμο διὰ νὰ σοὺ ἀνῆκει πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ σοὺ ἐγκριθῇ σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ· ἡ ἀγγέλων κάνει δραχ. 6 καὶ ὄχι 4.50)· **Ἀτταβύριον** (ἐλαβα καὶ εὐχαριστῶ· φύλλα 1-7 ἐστειλα· αὶ παραγγέλαι τοῦ Χ. Μ. ἐτελεσθήσαν· ἡ βραδύτης ἐφείλεται στὴν πληθώρα τῶν ἐπιστολῶν αὐτῆς τῆς ἐποχῆς)· **Ἀδὸν Ζουάν** (ἐλαβα καὶ περιμένω Δ/σιν νὰ στέλλω φύλλα καὶ ἀποδείξιν)· **Κατὶν Οἰκονομίδου** (Ὁδηγὸν ἐστειλα·) **Χαράν τοῦ Σπιτιοῦ, Ναουσοῦ παιδο, Τρελλὸν Βιολιστὴν, Καπετὰν Μιαούλην, Πούπουλο**. κτλ. κτλ.

Ὁδυσσεά, Μασκώτ, Αἰγλήν, Γαλάζιον Κρίνον, Ἀθῶο Διαβολάνι Θερινὴν Αὐγὴν (ἐστειλα).
Εἰς δσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 5 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφός δοχ. 80 καὶ ραμμένος δοχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφός δοχ. 110 καὶ ραμμένος δοχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφός καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 253ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου.

109. Δεξιόγραφος
Τόπα κάποτε σε κύκλο,
Κι' ἐγίνε μεγάλος ντόρος,
Μὰ ὥστόσο θὰ ἐπιμείνω:
Ἡ γιαντρός, ἡ δικηγόρος,
Ἡ φιλόλογος νὰ γίνω,
Νέος εἶμαι, εἴτε καὶ γέρος,
Φθάνει πρόθεση νὰ ἐνώσω
Μὲ τοῦ ἀνθους ἓνα μέρος.
Εὐστράτιος Παζιῶδς

110. Στοιχειοτονόγραφος
Ἀπ' τὰ γράμματά της ἓνα
Ἡ ὥραία νύμφη βγάξει
Καὶ τὸν τόνο κατεβάξει.
Μά... κι' ἐγὼ τὰχω χαμένα,
Γιατὶ βλέπω νὰ προβάλλῃ
Χώρα ἀρχαία καὶ μεγάλη.
Νέλλη

111. Μεταγραμματισμός
Βῆτα ἔβαλα ἀντὶ Μι
Κι' ἀπὸ ἐπίθετο κοινόν,
Λαμπρὸν ἔκανα ἀπλανή
Σὲ γνωστὸν ἀστερισμό.
Μιχαήλ Ι. Παντοστέπουλος

112. Αἶνιγμα
Τάρσενικὸ στὸ στόμα
Βάζουν, φουσὺν καὶ νότες
Γλυκύτατες σκορπᾷ.
Στὸ θηλυκὸ νοῦζοῦζον
Γαλιά, πατιά καὶ κόττες,
Κι' ἀκοὺς γλοῦ-γλοῦ, πᾶ-πᾶ.
Ἀφρικάνα

113. Πυράμις
+
* + *
* + * + *
* + * + * + *
* + * + * + * + *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω: σύμφωνον, υἱὸς τοῦ Ἰακώβ, μήν, ἀττικὸς συγγραφεὺς, στρατηγὸς τοῦ 21.
Καθέτως οἱ σταυροὶ τραγικὸς ἀρχαῖος βασιλεὺς.

114. Κρυπτογραφικὸν
12345678—Τύραννος
27678—Σῶμα στρατοῦ
3148—Ἐπίρρημα
45632478—Βασίλειον
54178—Ἀχρηστον ἀλλὰ χοή-
642178—Μέταλλον [σιμον
75178—Ἱερὸν
846454—Ἐρμος
Βάσιγκτον

115-117. Μισαὶ λέξεις
Λαπ Αρα Εροχ
Αἱ λέξεις αὗται εἶναι κοιμῆναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον. Συμπληροῦμεναι, ἀποτελοῦν τρεῖς διασημοὺς ἀστερονομῶν.
Κυρά-Φρεσύνη

118. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ἐλληνικὴν νῆσον:
1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Βαλκανικὸν κράτος πού ἤλλαξε τώρα ὄνομα· 3, Εὐφορος χώρα τῆς Ἑλλάδος· 4, Χώρα τῆς Ἀσίας· 5, Βαλκανικὸν κρατίδιον συγγενεὺς εἰς ἄλλο· 6, Ὁ κάτοικος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Βαλκανικοῦ Κράτους.
Γεώργιος Ἀβέρωφ

119. Μικτὸν
Ο - μπρσνς - ου - πσν - ιουι
Ριγολέτος

120. Γρίφος
N P 15 15
0 15 15
Πέτρος Ριονσαί

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
121-125. Lettre Magique
En remplaçant une lettre à chacun des mots ci-dessous par un autre, toujours la même, formez sans anagrammes cinq autres mots:
vin, soc, pin, sol, mare.
Ἰσχύς τοῦ Πεπρωμένου

126. Acrostiche par Contraires
Traduisez ces mots en français et trouvez des contraires. Vous formerez par leurs initiales un grand écrivain Français:
Γενῶμαι, φῶς, ἀνάπανσις, ἀσήμεντος, πλησιάζω, ἀχαριστία, ὁμολός.

Βιλιέττα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 47

656. Ἀντιλόπη - Ἀντιόπη. — 657. Ἄλγος - Ἄργος. — 658. Ἀρκτος - ἄρκτος. — 659. Ἡ ἡχὼ.

660. Μ. Α. Ο. Ρ. Α. Ν. Ν. Α. Σ. Μ. Ο. Ν. Α. Χ. Ο. Ν. Ρ. Α. Χ. Η. Α. Σ. Ο. Λ. Ν.

661-665. Διὰ τοῦ Τ: ταφή, ἀκτίς, τέλος, Τάγος τῶρα. — 666-670. Διὰ τοῦ Ω: ῥῶθον, κώνωψ, πάγων, σόφρων, κώδων. — 671. Ε. Ο. Υ. Ο. Η. Α. = Σέβου τὸ γῆρας (Ἐρεχθεὺς, ΚΟΙΟΣ, Σοῦνιον, Γαρ Οὔνας, Βέρον, Βραίλ. Α.) — 672. Μάθε νέος γράμματά, νάχης καλὰ γεράματα. — 673. Ἐξίς δευτέρα φύσις (ἔξ, εἰς, δευτέρᾳ, φ' εἰς εἰς.)

Ταρζάν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πᾶν δὲ στοιχεῖον λεπτὰ 70 καὶ μὲ ἐφαλαῖα δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἡ δρ. 137/

Ψ ἦτο στὴ ΚΑΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Ἡ δρ. 138/

Τ ὁ ψευδώνυμό μου, ΠΑΝΟΔΙΟΙ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ ψηφίστε δλοι. Περιπλοκάς

Ἡ δρ. 139/

Μ ελαγχολικὰ Καλλιτέχνα, Γράψατε: Γιάννην Καμῆλην, Στρατόνιον Χαλκιδικῆς.

Ἡ δρ. 140/

Δ ἰχνηορίνα, ἐγγενικὰ καλαισθησία, μιμητὴ με. ἤνθω: ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, Μῦρον τῆς Ἀνδρου

Ἡ δρ. 141/

Ω μορφα λουλοῦδια τοῦ Διαπλάσσοῦ ποῦ νοσηρμένο στὸ περιδῶλ σὰς, σὰς καλημερίζε τὸ: Δάκρυ τῆς Μοναξιάς

Ἡ δρ. 142/

Α νταλλάσσω τετράδια καὶ τοπεῖα μὲ δλους-ες. Περιμένω, Δ/σις: Τρελλὸν Βιολιστὴν, Κοιμήσεως Θεοτόκου 15. Ἀμαροῦσιον.

Ἡ δρ. 143/

Σ τηριζόμενος στὰ ἐγγενικὰ σὰς αἰσθηματα, κατεβαίνω ἄφοβα στὸ Δημοφύσιμα.

Ἡ δρ. 144/

Δ ἰαγωνιστὸς καλύτερων στάσεων τῆς ἐφετεινῆς ἡ περσινῆς Μῆς Ἑλλάδος. Βραβεῖα πάμπολλα καὶ πρωτότυπα, συμμετοχὴ δίδραχμος. Δ/σις (Ἡ δρ. 67) Ναουσέπαιδο

Ἡ δρ. 145/

Δ ἰαπλασιακὴ Δημοκρατία, εὐγε γιὰ τὴν ἀποκαλύψιν... ἄλλα κατόπιν τῶν τῆς... Ναουσέπαιδο

Ἡ δρ. 146/

Π ρωτομπαίνοντας στὸ μυρόλουστο σολωνάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ δλους-ες καὶ ἀλληλογραφῶ Δ/σις: Χρίστον Μουτσόπουλον, Κυπριασίαν. Γιὰ Δεξαζόμενον Ἑλληνα

Ἡ δρ. 147/

Δ ἰαπλασοῦλες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε. Δ/σις: Ἀννίκα Σμαραδάκη, (διὰ Νέαν Ἑλλάδα) Κάλυμνον Αἰγαίου. Νέα Ἑλλάς

Ἡ δρ. 148/

Ζ ἠτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ ὅλες καὶ δλους. Γράψατε: Βέρην Βεκίλην, Πέστ-Ρεσάντ, Πάτρας.

Ἡ δρ. 149/

Π ρωτομπαίνοντας στὸ μυρόμενο σολωνάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ δλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους. Ἡ διεύθυνσις μου εἶναι: κ. Κ. Νίκα, διὰ Στρατάρχην Φῶς, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 23. Ἀθῆναι.

Ἡ δρ. 150/

Α ποκαλύψεις ἄνευ τέλους: Χρυσόμαλλος Αἰπειράτης—Κρονιάρης, Βέγας—Κορμπέτης, Νέμος—Γάγκος, Πεσμαζόγλου, Σπαρτιάτης—Παπαληγόρας, Μικρὸς Ἐφευρέτης—Ἠλιάδης. Ἐπειτα συνέχεια ἄνευ τέλους! Τρέμετε! Λεοντιδεὺς

Ἡ δρ. 151/

Ε ὑχαριστῶ ὅλες τῆς ἐγγενικῆς φυλῆς, γιὰ τὴν υποστήριξή τους. Γεμάτη δλόχαρς ἐλπίδες, ΚΑΤΕΒΑΙΝΩ ΣΤΟ ΔΗΜΟΦΥΣΙΟΝ, μὲ τὸ

ΞΕΝΟΙΑΣΙΟΣ ΑΠΑΧΗΣ

Ἡ δρ. 152/

Π ρωτομπαίνοντας στὸ μυρόμενο σολωνάκι τῆς Διαπλάσεως, ἀλληλογραφῶ μὲ δλους-ες. Δ/σις: Χριστόφορον Βελλοδόπουλον, Γαῖη 35, Βόλον, διὰ: Πηλέα

Ἡ δρ. 153/

Λ ὄγη ὑπερβολικῶν ἀσολοῶν διακόπτω μὲ λύπη τὴν ἀλληλογραφίαν, εὐχαριστώντας θερμὰ δλους εἶχαν τὴν καλοσύνη νὰ μὴ στείλουν.

Σύλλογε Ἐκαραυνέ, ἐκαραυνοβολῆθην πράγματι ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως σὰς, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκπληξιν. Ἐως τῶρα δὲν ἤξερα πὺς λέγομαι Πολίτου! Σουλφίς

Ἡ δρ. 154/

Υ ποστηρίζετε φανατικὰ τὸ ὠραιότερο ψευδώνυμο

ΑΝΘΙΜΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ Ἀτταβύριος

Ἡ δρ. 155/

Ξ ΕΝΟΙΑΣΙΟΣ ΑΠΑΧΗΣ Ὑποψήφιος γιὰ τὰ πρωτεῖα

Ἡ δρ. 156/

Ψ ἠρίσατε φανατικῶς τὸ ψευδώνυμο ἈΡΗΣ διὰ νὰ τιμῆσατε τὸν Ἀρχαῖο Θεό. Μυροβόλος Ἄνδρος

Ἡ δρ. 157/

Κ ὑρὰ Φρεσύνη, συμπορφώθηκα εὐχαριστῶς μὲ τὴν παρακλήσιν σου. Ἰδοὺ καὶ τὸ ψευδώνυμό μου: (καταλαβαίνεις πιστεῶς ποῖός).

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Ἡ δρ. 158/

Δ ἰχνηορίνα, ἐγγενικὰ καλαισθησία, μιμητὴ με. ἤνθω: ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, Μῦρον τῆς Ἀνδρου

Ἡ δρ. 159/

Δ ἰαπλασοῦλες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε. Δ/σις: Ἀννίκα Σμαραδάκη, (διὰ Νέαν Ἑλλάδα) Κάλυμνον Αἰγαίου. Νέα Ἑλλάς

Ἡ δρ. 160/

Κ ὄρη τῆς Ἐρήμου, Ἀνθισμένην Τριανταφυλλίαν, Πολυβώτην, σὰς εὐχομαι νὰ περάσατε τίς ἀποκριὰς μὲ χαρὰ καὶ γέλια.

Ἡ δρ. 161/

Ο σὰ παιδάκια ὑποφέρουν ἀπὸ λαϊμό, μῦτη, αὐτιά, καὶ γιὰ τρεῖς ἀσφαλὲς οἱ εἰδικότεροι καὶ ἐμπειρότεροι λατρὸς κ. ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. Δέχεται στὴν κλινικὴν του, πλάτεια Ὁμονοίας, ὁδὸς Δώρου, 8-Α, ἀπὸ 10-12 καὶ ἀπὸ 4-6.